

כפתור פרק אחד וחמשים ומרדף השא

דיש פרק עשירי. 1. גרע סיט מן תעד ונשאר
ת"ה. אם כן ת"ה שנה קודם אותו מעשה נפסק
המלכות מישראל, כי ענין חשמונאי נסא בעלמא הוה.
אם כן תעו האומרים—לא יסור שבט מיהודה ומחוקק
מבין רגליו עד כי יבא שילה, אבל בבואו יסור השבט—
ודגה סר מזמן מרובה, איכ אין זה שילה שאמר הכתוב
וכמו שכחשו בתאריך כחשו בפ"י שילה.

גם אזכיר תאריך חרבן מקדש מעט והוא חרבן בתי
מדרשות ובתי כנסיות שבצרפת ובקצת פרואנצה
בזמני ומן המערכה נסתה, והוא בעונותינו שנת ה' אלפים
וס"ו, והיה הוא גם כן בחדש המוכן לפסדענות הוא חדש
אב יום שני לחרבן המקדש והוא העשירי באב והיה יום
ששי, והסימן אב הטומא"ה, וילכזו בלא כח, כלומר יום
ששי שנת ילכזו הלכנו, אי נמי ויגרשו ויל"ך"י, ויזיה
בניהם"י אלף רל"ח, יחזירונו מהרה אל מלכותה המקדש
מקבץ נדחי ישראל.

ביובל: תחלת המנין מ"ד שנה אחר שנכנסו לארץ,
כבר קדם שמיציאת מצרים עד הבנין ת"ס, במדבר
דיו"מ וי"ד כבוש וחלוק הרי נ"ד, ואז התחילו למנות.
תנרעם מת"פ וישאר (תנ"ו) [תכ"ו] ואז נכנה בית ראשון.
חבר על זה ת"י מהבית ויהיו תתל"ו ואז נחרבה הראשונה.
ת"ת הם י"ו יובלות, אם כן אל ל"ו מהיובל הי"ו נחרבה.
ואל י"ד אחריו היה יובל, ולזה מאותם ע' שנה של גלות
בבל אל י"ד מהם היה יובל, הסר י"ד משבעים נשאר נ"ו.
וחיכ שעמדה הרי תע"ו ואז נחרבה בשניה; ת"נ הם
ט' יובלות וישאר כ"ו מהיובל העשירי, אם כן אל כ"ד

(1) מ"ט וצ"ל בפרק חמשי, והוא לעיל עמוד ס"ו.

(2) ר"ל בעלי הדת החדשה הסביאים ראי' מהפסקו הוה לחוק דתם.

(3) הסימן הזה נזכר ניכ באברכנאל בקדמתו לנביאים ראשונים (הנאמן מהרצ"ח).

זיאת כמכתבו להרצ"ח ה"ט הנרעם בראש תוצאתו.

(4) ר"ל בין חרבן בית שני וחרבן מקדש מעט בעת גרוש צרפת.